

Arrest

nr. 59 786 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoer-legging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 april 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011 om 10 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die volgens haar verklaringen het Rijk binnenkwam op 9 maart 2011, diende op 14 maart 2011 een asielaanvraag in. Die dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekende partij voorheen in Frankrijk verbleef.

1.2. Op 17 maart 2011 verzocht verwerende partij, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening

nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Franse autoriteiten om de terugname van verzoekende partij.

1.3. De Franse autoriteiten willigden op 1 april 2011 het terugnameverzoek in.

1.4. Verzoekende partij diende bij aangetekende zending van 6 april 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.5. Verwerende partij nam op 8 april 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Verwerende partij nam op 8 april 2011 tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 7 1/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [K. A.]

[...]

*van nationaliteit te zijn: Kosovo
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 09.03.2011 is toegekomen in België. Op 14.03.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Kosovaarse staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 14.03.2011 blijkt dat betrokkene in Frankrijk asiel heeft aangevraagd. De Franse autoriteiten hebben op datum van 01.04.2011 het verzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 16.1 .e. van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.03.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag waarop hij vervolgens toegaf dat hij in Frankrijk inderdaad asiel had aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij in 2009 Kosovo verlaten zou hebben met de bestelwagen, richting Servië. Via Hongarije, Oostenrijk en Italië zou hij naar Frankrijk gereisd zijn. In Frankrijk zou hij asiel hebben aangevraagd en verbleven hebben tot eind 2010. Betrokkene stelt dat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen en dat hij vrijwillig zou zijn teruggekeerd naar Kosovo, Wanneer hij echter zou zijn teruggekeerd kan betrokkene echter niet zeggen, behalve dat het eind 2010 zou zijn geweest. Vervolgens zou hij op 04.03.2011 Kosovo opnieuw verlaten hebben en via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland richting België gereisd zijn waar hij op 09.03.2011 zou zijn aangekomen. Op 14.03.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Met betrekking tot betrokkenes verklaringen dat hij in 2009 van uit Frankrijk zou zijn teruggekeerd naar Kosovo (DVZ, 14.03.2011 vraag 14 & 15), dient te worden opgemerkt dat betrokkene buiten zijn verklaringen niet het minste begin van bewijs kan voorleggen van zijn terugkeer. De ident[if]iteitskaart (ID02328715) die betrokkene neerlegde tijdens zijn asielaanvraag is uitgegeven op 01.12.2008 en dus nog van voor zijn asielaanvraag in Frankrijk en kan dus niet als bewijs van een terugkeer beschouwd worden. Dat betrokkene van zijn verklaringen aangaande zijn terugkeer geen concrete elementen of bewijzen kan voorleggen doet dan ook ernstige twijfels reizen over de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrijwillige terugkeer naar Kosovo.

De geloofwaardigheid van het geheel van betrokkene's verklaringen wordt bovendien verder ondergraven door de vaststelling dat betrokkene eerst verklaarde nergens anders asiel te hebben aangevraagd en pas na confrontatie met het Eurodacverslag van 14.03.2011 waaruit duidelijk blijkt dat hij in Frankrijk asiel heeft aangevraagd, toegaf in Frankrijk asiel te hebben aangevraagd. Hieruit blijkt duidelijk dat betrokkene doelbewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Bovendien stelt betrokkene's advocaat Meester Andrien in zijn tussenkomst per fax van 06.04.2011 dat zijn cliënt in 2009 naar Frankrijk trok, er asiel aanvraag hij er niet werd geholpen en besloot om naar België te komen (tussenkomst Meester Andrien, dd. 06.04.2011, p. 1). In België zou betrokkene bij zijn tante zijn gaan wonen (tussenkomst Meester Andrien, dd. 06.04.2011, p. 1). Meester Andrien geeft hier zelf aan dat zijn cliënt vanuit Frankrijk naar België is gekomen en ondergraaft daarmee definitief de geloofwaardigheid van de verklaringen van zijn cliënt die zelf verklaarde dat hij eind 2010 vanuit Frankrijk zou zijn teruggekeerd naar Kosovo en vervolgens begin maart 2011 Kosovo opnieuw verlaten zou hebben richting België.

Aan de verklaarde terugkeer naar Kosovo kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asiel-aanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Franse autoriteiten. Het feit dat zijn asielaanvraag in Frankrijk zou zijn afgewezen is niet te beschouwen als een "niet correcte of onmenselijke behandeling" door de Franse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.03.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden hij precies in België asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat hij zich veiliger voelt in België (DVZ, vraag 19).

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat een oom van hem in Zwitserland zou verblijven maar dat hij niet weet waar (DVZ, vraag 17). Een tante van betrokkene [S. F.] [...] zou in België in Luik verblijven (DVZ, vraag 16). Met betrekking tot deze verklaarde tante in België dient te worden opgemerkt dat het hier een tante van betrokkene betreft en dat zowel zijn tante als betrokkene zelf meerderjarig zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn tante en valt derhalve niet onder de definitie van gezinsleden zoals bepaald in art 2.i van de Dublin-II-Verordening. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene's verklaarde tante asiel aanvraag in België op 09.08.1999 en dat deze asielaanvraag door de Commissaris-generaal op 13.05.2005 zonder voorwerp werd afgesloten op basis van toenmalige art. 55 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Een toepassing van art. 7 van de Dublin-II-Verordening is op dit punt derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag om toepassing van art. 15 van de Dublin-II-Verordening door Meester Andrien in zijn tussenkomst van 06.04.2011 (p. 2 van 30), omdat betrokkene's verklaarde tante in België zou verblijven, dient te worden opgemerkt dat art 15 enkel betrekking heeft een op verzoek door een andere lidstaat, hetgeen in casu niet het geval is aangezien België aan Frankrijk gevraagd heeft betrokkene terug te nemen op basis van art 16. 1c. van de Dublin-II-Verordening en Frankrijk dit terugnameverzoek heeft ingewilligd op art 16. 1e van de Dublin-II-Verordening. Een toepassing van art 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Meester Andrien maakt eveneens een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) over voor zijn cliënt (tussenkomst Meester Andrien, 04.06.2011; p. 18-30). Meester Andrien toont echter niet aan waarom hij dit arrest (nr° 56.201 van 17.02.2011) van de RW voorlegt hetgeen toch op zijn minst

verwacht kan worden van een raadsheer die dergelijke acties onderneemt.

Met betrekking tot een eventuele schending van art. 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat er vooreerst gekeken dient te worden of er ook sprake is van een bestaand familie- en gezinsleven. Daarbij dient vooreerst te worden vastgesteld dat betrokkene geen deel uitmaakt van het gezin van de tante die in België zou verblijven aangezien hij geen deel uitmaakt van de gezinsleden van zijn tante zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Verder dient te worden opgemerkt dat betrokkene tante op 09.08.1999 in België het statuut van vluchteling aanvraag. Deze asielaanvraag werd op 13.05.2005 afgesloten met een beslissing zonder voorwerp” op basis van het toenmalige art. 55 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Betrokkene verklaarde tante ontving voordien (op 07.02.2005) een titel van onbeperkt verblijf en verwierf weliswaar ondertussen eveneens het Belgische staatsburgerschap maar dit gegeven wijst op zich niet op een familie- of gezinsleven. Betrokkene zelf is immers pas meer dan tien jaar na de aankomst van zijn verklaarde tante in België zelf naar België gekomen. Bovendien blijkt dat betrokkene voordien in Frankrijk asiel heeft aangevraagd en daar volgens zijn eigen verklaringen één jaar verbleven zou hebben alvorens een aantal maanden terug te keren naar Kosovo en vervolgens naar België te komen, terwijl hij volgens zijn advocaat in 2009 asiel aanvraag in Frankrijk en vervolgens naar België kwam op 09.03.2011 en bij zijn tante introk. Dat betrokkene pas nadat zijn asielaanvraag in Frankrijk werd afgewezen afhankelijk van de verklaringen die men volgt, in casu die van betrokkene of zijn raadsheer, terugkeerde naar Kosovo en dan naar België reisde of vanuit Frankrijk naar België reisde om uiteindelijk in maart 2011 bij zijn tante in te trekken, laat dan ook ernstige twijfels ontstaan over de aanwezigheid van een familie- of gezinsleven en dus een eventuele inbreuk op art. 8 van het EVRM bij een overdracht aan Frankrijk. De vaststelling dat betrokkene op 09.03.2011 in België is toegekomen en vervolgens bij zijn verklaarde tante in Luik is ingetrokken en zich eveneens op dat adres heeft laten registreren en daar op het moment van deze beslissing bijna één maand verblijft, kan echter niet beschouwd worden als een bestaand familie- of gezinsleven. Bovendien verbleef betrokkene voor hij naar zijn tante in België kwam volgens zijn eigen verklaringen gedurende één jaar in Frankrijk en vervolgens een aantal maanden in Kosovo en volgens betrokkene advocaat verbleef betrokkene na zijn asielaanvraag in Frankrijk tot aan zijn aankomst in België op 09.03.2011 langer als anderhalf jaar in Frankrijk waardoor een overdracht aan Frankrijk geen inbreuk is op art. 8 van het EVRM bij gebrek aan een duidelijk aantoonbaar familie- of gezinsleven. Dat betrokkene verklaarde tante via betrokkene advocaat een schrijven aan de DVZ overmaakt in het kader van diens aanvraag 9ter om te stellen dat ze haar “neef” heeft opgevangen en voor hem zorgt geeft de indruk van een gesolliciteerd document in het kader van zijn aanvraag 9ter en wordt in het kader van de Dublin-procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld niet in overweging genomen.

Dat betrokkene bovendien op enige wijze (medisch, financieel, etc...) effectief afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde tante wordt bovendien nergens aannemelijk gemaakt. Integendeel, betrokkene tante verblijft sinds 09.08.1999 in België terwijl betrokkene in september 2009 Kosovo heeft verlaten, in Frankrijk asiel aanvraag, afhankelijk van wiens verklaringen men volgt, na ongeveer één jaar zou zijn teruggekeerd naar Kosovo en vervolgens een aantal maanden later naar België zo zijn vertrekken of na zijn asielaanvraag in Frankrijk verbleven zou hebben tot hij doorreisde naar België, waardoor men toch wel ernstig kan twijfelen aan de effectieve afhankelijkheid van betrokkene van zijn in België verblijven tante.

Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art 7., art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde. Een mogelijke schending of inbreuk op art. 8 van het EVRM bij een overdracht naar Frankrijk is eveneens niet aangetoond.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij veel hoofdpijn heeft (DVZ, vraag 20).Op 06.04.2011 diende betrokkene per aangetekend schrijven voor een aanvraag van machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 08.04.2011 onontvankelijk verklaard aangezien de aanvraag werd ingediend op 06.04.2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en bijgevolg niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt. De medische getuigschriften die werden overgemaakt zijn bovendien niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr.

343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Franse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Franse autoriteiten.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292).

Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt betreffende het van rechtswege schorsend effect van het inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar.

Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van een van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet een vordering indienen tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is *prima facie* tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze die of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste onderdeel van haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te weten of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.3.2.1.3. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat zij geestelijk ziek is en stabiliteit nodig heeft en zich daarom tot haar Belgische tante heeft gewend, op wiens adres zij werd ingeschreven. Zij stelt dat de verwantschap tussen haar en haar tante niet betwist wordt, doch dat verwerende partij weigerde te aanvaarden dat er sprake was van een familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM en een door haar tante opgesteld getuigschrift niet aanvaardde omdat het een gesolliciteerd karakter vertoonde. Zij verwijst naar het arrest nr. 56 210 van de Raad waarin werd geoordeeld dat er een gezinsleven bestond tussen een vreemdeling die naar België kwam om de verzorging van zijn vader op zich te nemen. Zij stelt tevens, met verwijzing naar voormeld arrest, dat op verwerende partij een positieve verplichting rustte om geen maatregelen te nemen die zouden leiden tot een scheiding van haar tante, nu zij haar gezinsleden in Kosovo, en meer specifiek haar ouders, twee zussen en een broer, verliet omwille van "*persoonlijke problemen*", maar ook omdat zij aan psychische stoornissen lijdt die in Kosovo niet kunnen behandeld worden. Zij betoogt dat zij geen familiaal leven in Kosovo of Frankrijk kan hebben en dat rekening moet gehouden worden met haar jonge leeftijd (eenentwintig jaar), haar verleden en haar psychische problemen.

3.3.2.1.4. De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening gehouden heeft met de rechten die beschermd worden door artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij oordeelde evenwel dat er *in casu* niet kon gesproken worden van een relatie tussen verzoekende partij en haar tante die voldoende hecht is om onder de bescherming van deze verdragsbepaling te vallen. Verwerende partij baseerde haar standpunt op het feit dat de tante van verzoekende partij reeds meer dan tien jaar in België verblijft zonder de verzoekende partij en dat

verzoekende partij zich na haar vertrek uit Kosovo niet naar haar tante in België begaf, doch er voor koos een asielaanvraag in Frankrijk in te dienen en meer dan een jaar in dat land te verblijven. Verwerende partij motiveerde tevens dat het feit dat verzoekende partij pas na het indienen van een asielaanvraag in België bij haar tante introk en zich op haar adres liet inschrijven niet volstaat om te kunnen spreken van een bestaand familie- of gezinsleven. Verwerende partij lichtte verder toe dat niet blijkt dat verzoekende partij effectief afhankelijk is van haar tante. Zij zet ook nog uiteen dat de tante van verzoekende partij weliswaar een schrijven overmaakte waarin wordt vermeld dat zij haar neef opvangt en voor hem zorgt, doch dat dit stuk een gesolliciteerd karakter heeft en daarom niet aanvaard wordt als een bewijs.

3.3.2.1.5. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft haar ouders en haar broer en zussen in Kosovo als haar gezinsleden te beschouwen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekende partij de vaststellingen van verwerende partij niet weerlegt dat zij toen zij omwille van niet nader omschreven "*persoonlijke problemen*" en haar psychische stoornissen haar gezinsleden verliet, zij zich niet naar haar tante in België begaf, doch er voor opteerde een asielaanvraag in te dienen in Frankrijk. Uit het niet betwiste gegeven dat verzoekende partij toen zij problemen had verkoos naar een land te vertrekken waar zij geen familieleden had die haar konden opvangen, terwijl zij een tante had in België, kan *prima facie* enkel afgeleid worden dat de relatie tussen verzoekende partij en haar tante niet zeer nauw was. De Raad dient tevens vast te stellen dat verzoekende partij niet op een coherente wijze communiceert omtrent het ogenblik dat zij Kosovo verlaten heeft. In een eerste versie stelt zij Kosovo in 2009 verlaten te hebben, maar te zijn teruggekeerd nadat haar asielaanvraag in Frankrijk was afgewezen. Indien deze versie van de feiten correct is dan impliceert dit dat zij, ondanks het feit dat zij psychische problemen had die volgens haar niet in Kosovo konden behandeld worden, toch liever naar Kosovo terugkeerde dan een beroep te doen op een familielid in een buurland van Frankrijk. Indien haar andere versie van de feiten, namelijk dat zij in 2009 uit Kosovo vertrok en er nooit terugkeerde, correct is, dan houdt dit in dat zij, ondanks haar jeugdige leeftijd en haar problemen, gedurende meer dan een jaar verkoos geen beroep te doen op de hulp of ondersteuning van haar tante. In beide gevallen kan derhalve niet automatisch besloten worden dat er een hechte relatie is tussen verzoekende partij en haar tante. Het gegeven dat verzoekende partij nu aangeeft te willen verblijven bij haar tante, en deze haar verzoek steunt, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Er dient immers herhaald te worden dat artikel 8 van het EVRM enkel bestaande gezinsrelaties beschermt en uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

De verwijzing naar het arrest nr. 56 210 van de Raad is *in casu* niet dienstig. De feitelijke situatie die aan de basis lag van voormeld arrest, waar sprake was van een ouder-kindrelatie en waarbij een ernstige vorm van afhankelijkheid werd aangetoond, is immers niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak.

Verzoekende partij maakt daarnaast niet aannemelijk dat zij, in de korte tijd dat zij in België is, enig privéleven zou hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

De Raad kan derhalve slechts vaststellen dat verzoekende partij *prima facie* niet aantoonbaar dat de beoordeling van haar situatie door verwerende partij – dat geen schending van een door artikel 8 van het EVRM beschermde situatie aannemelijk werd gemaakt – incorrect is.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede onderdeel van haar enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.3. De verzoekende partij geeft aan van oordeel te zijn dat haar onmogelijk een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd. Zij stelt dat haar aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden immers slechts onontvankelijk werd verklaard en dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in een dergelijk geval – waarbij haar medische toestand niet onderzocht werd – een schending van artikel 3 van het EVRM met zich meebrengt.

3.3.2.2.4. De Raad merkt op dat uit het feit dat de aanvraag om medische redenen die door verzoekende partij werd ingediend niet ten gronde werd onderzocht en haar een bevel om het grondgebied werd betekend niet zonder meer kan afgeleid worden dat zij, indien dit bevel uitgevoerd wordt, zal onderworpen worden aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als onontvankelijk werd afgewezen laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou beïnvloed worden dat kan besloten worden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekende partij een medisch attest heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij lijdt aan een depressie, dat zij daarom medicatie dient te nemen en dat een terugkeer naar Kosovo een stressfactor kan zijn die de ziekteverschijnselen kan verergeren. Uit deze gegevens kan echter niet afgeleid worden dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar Frankrijk, land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar nieuwe asielaanvraag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekende partij gezien haar depressie niet zou kunnen reizen. Ook werd geen enkel stuk aangebracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekende partij in Frankrijk niet de nodige medicatie en medische begeleiding zou kunnen krijgen of dat zij in dat land incorrect zou behandeld worden. Er is derhalve geen indicatie dat de overbrenging en het verblijf van verzoekende partij naar Frankrijk op zich een inbreuk op artikel 3 van het EVRM kan inhouden. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Verzoekende partij voert nog aan dat in de bestreden beslissing impliciet wordt gesteld dat zij niet naar Kosovo terugkeerde en er dus geen nieuwe gegevens zijn om een tweede asielaanvraag in te dienen. Zij stelt dat zij dus in Frankrijk als uitgeprocedeerd zal beschouwd worden en zal worden teruggebracht naar Kosovo, alwaar zij niet de nodige verzorging zal krijgen.

Allereerst dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan wordt omtrent de vraag of verzoekende partij al dan niet over nieuwe gegevens beschikt die toelaten een tweede asielaanvraag te onderbouwen. In deze beslissing wordt louter gesteld dat Frankrijk, gelet op de bevoegdheidsregels die voorzien zijn in de verordening 343/2003/EG, verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Daarnaast moet worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de situatie in Frankrijk in aanmerking heeft genomen en dienaangaande het volgende heeft gesteld:

“Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Frankrijk voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Frankrijk dan in België zou genieten. Frankrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Franse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling

of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Frankrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Verzoekende partij weerlegt dit standpunt niet en brengt geen gegeven aan waaruit ook maar enige indicatie zou kunnen afgeleid worden dat Frankrijk personen, met miskenning van artikel 3 van het EVRM, repatrieert naar hun land van herkomst of dat vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG naar Frankrijk teruggestuurd worden er onderworpen worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

3.3.3. *In casu* wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending de artikelen 3 of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

3.3.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat betreft de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij dat een nadeel niet moet aangetoond worden indien het evident is en betoogt zij dat haar middel relevant is.

De Raad wijst er evenwel op dat hoger reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij geen verdedig-

bare grief heeft aangebracht en herinnert er aan dat het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een afzonderlijke vereiste is, zodat het gegeven dat een van de onderdelen van haar middel dat geen betrekking heeft op de reeds besproken bepalingen van het EVRM “*relevant*” zou zijn niet toelaat te besluiten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat haar nadeel evident is.

In zoverre verzoekende partij stelt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat zij naar Frankrijk gebracht wordt en zij zal gescheiden worden van haar tante en haar familie, moet worden gesteld dat deze stelling op zich evenmin toelaat enig moeilijk te herstellen ernstig nadeel vast te stellen.

Waar verzoekende partij voorts aangeeft dat haar overbrenging naar Frankrijk “*waarschijnlijk*” tot gevolg zal hebben dat zij door de Franse autoriteiten zal worden teruggebracht naar Kosovo, alwaar zij geen adequate hulp zal krijgen kan het volstaan op te merken dat het nadeel dat zij aanhaalt hypothetisch is en niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK